

дори Геровия речник не дава примери. Така, в „Новобранци“: „майки *хлиптят* по юнаци“, у Герова само *хлипам* и *хлипна*, а в Панчевото допълнение на Геровия речник — *хлипя*. Дори за една такава обикновена и хубава народна дума като *крета* Геров ни е дал сжщ един единствен пример и то за вторичното значение на глагола („*ходя* като се *клатя*“): *крета като патка*, а за първичното значение — „бавно *ходя*, едвам се *движа*“ Геров ие се е сметал длъжен да посочи поне един пример. А наш г. Ракитин ни дава:

„И в ранен час с торбичка на гърбът
върви селяка, крета в прашний кът
сжс мъката по родни планини . . .“

(„Пят“)

В „Гроздобер“ „девойки палави напред политват (на ржченица лудешком *заситват*) развели бели кърпи над главите“. А грамадният Геровски речник в пет тома и шести том допълнение просто не дава глагол *заситва* и *заситня*!

Най-сетне и за думата *мливар* „който е отишъл на воденица да меле нещо“ у Герова няма никакъв пример, а у Ракитин „при воденицата“ стария воденичар

„Нещо му на дълго р. *зказва*,
а глава *мливаря* често свежда

Вместо *клуб* „примка, ключ, купалец . . .“ Ракитин гише *клюп* с ю в „Света вода“:

„За здраве пие малко от водата
и връзва с *клюп* за уроки—конец
от хиляди конци голям венец
се шаренее лепната на скалата“

За езиковата история е много важно да се знае, да ли се употребя и форма *клюп*, та аз моля г. Ракитина да обавди, ако ще е така, в „Родна мисъл“, от де знае формата *клюп*, ако в случая нямаме работа с некаква грешка

За съдържанието и езика на „Мургаш“ сжщо би требвало да се поговори повечко в „Родна мисъл“. Та и в „Мургаш“ има толкова много българска, родна поезия, и той е проникнат от ония чувства и настроения, които буди родната природа у всекиго българина с поетична душа. Ала погрешно би било да се мисли, че някакво тъпо родолюбие, някакъв прозаичен патриотизъм е наложил своят отпечатък върху сборката. Тжкмо наопаки, чрез *българската природа* и като *българин* поета дири и вижда Бога навсяде. Природата в „Мургаш“ е огромен храм, в който тишината се моли сред белите колони на буките („припадна сякаш здрач“).